

zásilku rovněž jenom do Bukarešti. Podle předložené pojistky platilo pojištění pouze do dodání firmě Internationale, v případě prodlení v odebrání však jenom do osmi dnů od příchodu zboží do Bukarešti, při dodací překážce do 14 dnů od tohoto příchodu. Jelikož zboží shořelo v celním skladišti Bukareštském, když leželo tam již více než 20 dnů, nebyla pojišťovna povinna nahraditi vzniklou škodu, ručí však za ni žalovaná firma, neboť nepostarala se o to, by zboží bylo pojištěno i za svého uložení v celním skladišti. Nemůže se vymlouvat na podmínky pojišťovny, u níž zboží pojistila, neboť neměla příkazu, by je pojistila právě u této pojišťovny nebo pod podmínkami u ní obvyklými. Tím méně může svalovati vinu na firmu Internationale v Bukarešti jako mezispediteura zvoleného s náležitou bedlivostí. Zvolivši pro zásilku cestu přes Bukarešť, ač podle znalce mohla ji zaslati také po Dunaji neb přes Sedmihrady, a pojistivši ji jenom do Bukarešti, ač podle znalce mohla ji pojistiti až do Turn-Severinu, byla povinna postarati se o to, by pojištění bylo obnoveno hned, jakmile dojde jeho platnost, a udělití zvolenému mezispediteurovi potřebný příkaz. Žalovaná firma nevykázala, že splnila tuto svou povinnost, ba nelze z jejího přednesu poznati ani, že firmu Internationale uvědomila o příkazu žalobkyně, že zboží má býti pojištěno a o tom, že jest pojištěno prozatím jenom do Bukarešti a kdy pojištění dojde. Poněvadž neprokázala, že sama zachovala v této příčině povinnou bedlivost, nemá významu, zda firma Internationale mohla a měla zboží převzítí dříve a zabrániti tak dlouhému jeho uložení v celním skladišti. Tvrzení, že pojišťovna R. nebyla by vyplatila škodu ani v tom případě, že by zásilka byla bývala pojištěna přímo až do Turn-Severinu, jest holou výmluvou, neboť bylo povinností žalované firmy pojistiti ji tak, by byla zajištěna před škodou i při delším uložení ve skladišti.

Čís. 6883.

Daň z obratu (zákon ze dne 21. prosince 1923, čís. 268 sb. z. a n.).

Byla-li při smlouvě o dílo smluvena jednotná úplata, aniž by co bylo ujednáno o dani z obratu, nelze se domáhati dodatečně zaplacení daně z obratu.

(Rozh. ze dne 9. března 1927, Rv I 1113/26.)

Žalovaná dřevařská společnost koupila lesy, by je vykácela a dříví zpracovala. Za tím účelem najala si žalobce, by na svých pilách řezal na prkna kmeny, porubané zřízení žalované společnosti. Podle úmluvy ze dne 27. dubna 1923 zavázala se žalovaná platiti žalobci za každý m³ kulatiny na prkna zpracované 30 Kč odměny. Tato mzda byla vždy měsíčně splatna a mělo se koncem každého měsíce zjistiti množství v tom měsíci zpracovaného řeziva. Podle této úmluvy zasílal žalobce žalované společnosti účty za srpen 1923 až prosinec 1924, znějící dohromady na 1,266.699 Kč 67 h. Žalovaná zaplatila však pouze část — dílem hotově, dílem súčtováním za odebrané dříví, — strhnuvši si z kaž-

dého účtu 2%, úhrnem 24.715 Kč 67 h. Srážky, které společnost činila, odpovídaly penízi, který žalobce ve svých účtech zaúčtoval jako 2% daň z obratu. Ve smlouvě ze dne 27. dubna 1923 nebylo zmínky o dani z obratu. Žaloba o zaplacení oněch 24.716 Kč 67 byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Dovolání, jež se opírá o dovolací důvod čís. 4 Šu 503 c. ř. s. a provádí též dovolací důvod čís. 2 Šu 503 c. ř. s., není opodstatněno. Podle Šu 12 zákona ze dne 21. prosince 1923, čís. 268 sb. z. a n., o dani z obratu a dani přepychové může podnikatel osobě, mající nárok na dodávku nebo výkon podléhající dani, účtovat daň zvlášť a jest k tomu povinen, když příjemce o to žádá. Podle druhé věty tohoto Šu, které v Šu 12 dřívějšího zákona o dani z obratu a dani přepychové ze dne 12. srpna 1921, č. 321 sb. z. a n. nebylo, jest příjemce dodávky (výkonu) oprávněn předpokládati, že v úplatě jednotně stanovené, nestanoví-li úmluva nic jiného, jest již zahrnuta i daň. Podle důvodů k vládnímu návrhu zákona čís. 268/23 (tisk poslanecké sněmovny čís. 4327) nezavádí se touto druhou, jak uvedeno, proti dřívějšímu zákonu o dani z obratu a dani přepychové novou větou žádná novota, nýbrž se jen stanoví, že úplatou rozumí se pravidelně cena včetně daně. Podle týchž důvodů má se tímto ustanovením zabrániti četným pochybnostem v otázce, zdali dodavatel, když smluvil s nabyvatelem pevnou cenu, jest oprávněn kromě pevné ceny účtovat ještě daň. Při uvedeném tuto doslovu dotyčného místa Šu 12 zákona ze dne 21. prosince 1923, čís. 268 sb. z. a n. a při výkladu, jehož se v důvodové zprávě k tomuto zákonu dostalo § 12 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 321 sb. z. a n., nemůže vzhledem ku zjištění nižších soudů ohledně smlouvy sjednané mezi stranami o poplatném výkonu býti pochybností, že žalobcův nárok na doplacení daně z obratu nelze ze zákona odůvodniti. Smlouvou ze dne 27. dubna 1923, jak jest zjištěno, byla mezi žalobcem a žalovanou firmou ujednána za spracování 1 m³ kulatiny na řezivo pevná úplata 30 Kč a ohledně daně z obratu nebylo při smlouvě nic ujednáno. Podle ustanovení zákona čís. 268/23 a podle výkladu v motivech platí tedy daň z obratu za zahrnutou v ujednané pevné ceně 30 Kč za poplatný výkon a žalobce nároku na dodatečné zaplacení daně z obratu podle zákona nemá. Uznávše takto, nižší soudy nepochybily (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Opačný názor žalobcův nedal by se ostatně ani srovnati s potřebami obchodního života, pokud se týče s požadavkem poctivosti a víry v obchodních stycích. Odporovalo by zajisté tomuto požadavku, kdyby přes ujednanou pevnou cenu měl kupitel i po létech býti vydán nebezpečí, že bude na něm s odvoláním se na § 12 zákona o dani z obratu a dani přepychové tato daň požadována. Podle zákona bylo na žalobci, by již při ujednání smlouvy pamatoval na daň z obratu a, opomenul-li toho, nemůže dodatečně ze zákona daň tuto požadovati.